

Đề bài

Qua lời của Thánh Gióng về trời tâu với Ngọc Hoàng công việc mình làm dưới trần gian, sau khi đánh giặc Ân, em hãy kể sáng tạo lại câu chuyện này.

Bài làm

Đánh tan giặc Ân, từ đỉnh Sóc Sơn, hướng về làng Phù Đổng, từ biệt mẹ cha, từ biệt quê hương, Thánh Gióng phi ngựa sắt bay về trời. Vừa đến cổng trời, Thánh Gióng đã được các vị thần đón tiếp ân cần và dẫn vào sân rồng. Vừa bước vào sân, Thánh Gióng đã thấy Ngọc Hoàng ngồi trên ngai vàng uy nghi. Hai bên là hai hàng chư thần, chư tướng oai phong lẫm liệt.

Gióng quỳ trước bệ rồng, tâu:

– Hạ thần xin kính chúc Ngọc Hoàng vạn vạn tuế! Xin cho thần tâu bày những việc đã làm dưới trần gian.

– Trẫm miễn lễ! Khanh hãy bình thân và hãy kể lại cho trẫm và đình thần nghe những việc đó.

Thánh Gióng đứng dậy và bắt đầu kể:

– Muôn tâu Ngọc Hoàng! Từ khi được Ngọc Hoàng sai xuống trần gian đầu thai để giúp dân trừ nạn, thần đã đi từ làng này sang xã khác, nhưng vẫn chưa tìm được người ưng ý. Một hôm, đến làng Gióng, thần thấy dân làng nói nhiều về vợ chồng ông lão phúc hậu, chăm làm sông ở đầu làng. Ngày ngày, vợ ông lão ra đồng trồng cấy, còn ông lão thì lên rừng kiếm củi. Lúc rỗi rãi, hai vợ chồng lai đi thăm mọi người, sẵn sàng giúp đỡ những người ốm đau, hoạn nạn. Vì thế, dân làng rất quý mến. Tuy phúc hậu, nhưng vợ chồng ông lão vẫn chưa có một mụn con. Nghe vậy, thần vui mừng khôn xiết. Biết chắc là sáng hôm đó, bà lão sẽ ra đồng làm việc, thần liền biến thành một vết chân to khác thường. Quả nhiên, một lúc sau, bà lão ra đồng làm việc. Bà ngạc nhiên khi nhìn thấy vết chân đó. Ngẫm nghĩ một lúc, không hiểu sao, bà đặt bàn chân mình lên ướm thử xem hơn kém bao nhiêu. Sau buổi đó, bà thụ thai. Ngày tháng qua đi một cách nhanh chóng, kể từ hôm đó đã mười hai tháng rồi.

Vào một buổi sáng mùa xuân mát mẻ, bà lão sinh ra một đứa con trai khô ngô, bụ bẫm. Đứa bé đó chính là thần. Bố mẹ thần sung sướng. Bà con hàng xóm cũng kéo đến chia vui. Nhưng rồi một nỗi lo âu đến với mọi người. Đã ba tuổi rồi mà thần vẫn chưa biết nói, biết cười và cũng chẳng biết đi. Lo buồn, nhưng không ai ghét bỏ thần. Mọi người vẫn thương yêu thần như trước.

Bấy giờ, giặc Ân sang xâm chiếm bờ cõi nước Việt. Sức giặc rất mạnh. Vua Việt lo sợ, dân chúng hoảng loạn. Ngọn lửa quân giặc đốt bốc cháy ngút trời. Chúng đi đến đâu là đốt sạch và tàn bạo, giết cả cụ già, em nhỏ. Chúng để lại sau lưng những tiếng kêu khóc thảm thiết. Trước tình cảnh đó, vua nước Việt cho sứ giả đi khắp nơi tìm người tài giỏi cứu dân, cứu nước.

Một hôm, nghe tiếng loa của sứ giả, tự nhiên thần bật lên tiếng nói:

– Mẹ ơi! Mẹ ra mời sứ giả vào đây cho con thưa chuyện.

Mẹ thần ngạc nhiên, mừng rỡ, vội đi mời. Sứ giả vào, thần nói:

– Ngài về tâu với vua, đúc cho ta một con ngựa sắt, một cái roi sắt và một bộ áo giáp sắt. Ta sẽ đánh tan lũ giặc này.

Mừng rỡ, sứ giả về tâu vua. Vua cho các thợ ngày đêm làm gấp những thứ thần cần. Cũng từ hôm đó, thần ăn bao nhiêu cũng không no, áo vừa mặc vào đã căng đứt chỉ. Cha mẹ thần không đủ tiền, gạo nuôi thần. Bà con từ khắp nơi đổ về. Người gánh gạo, người gánh cà, người mang gom góp lại giúp cha mẹ thần nuôi thần. Ai cũng muốn thần lớn nhanh để đánh giặc.

Rồi một hôm, sứ giả đã đem các thứ thần cần đến. Thần vươn vai, biến thành một tráng sĩ khôi ngô, tuấn tú, thân hình vạm vỡ, chân tay rắn chắc. Thần mặc giáp sắt rồi quỳ xuống từ biệt cha mẹ và bà con làng xóm. Mọi người lưu luyến tiễn thần, thần cầm roi sắt nhảy lên mình ngựa. Thần thúc ngựa phi thẳng đến chỗ quân giặc, vung roi sắt xuống đầu bọn chúng. Giết giặc như ngã rạ, tướng giặc tưng thét, cuời ngựa bỏ chạy. Như rắn mất đầu, quân giặc giẫm đạp lên nhau mà chạy. Thần tiếp tục đuổi giặc, giáng cho chúng những đòn chí mạng. Bỗng roi sắt gãy, thần bèn nhổ những cụm tre bên đường quật vào giặc. Giặc tan vỡ. Thần đuổi đến núi Sóc thì không còn bóng tên giặc nào. Lên đỉnh núi, thần bèn cởi áo giáp sắt để lại, cuời ngựa sắt bay về trời chờ lệnh của Ngọc Hoàng.

Khi Thánh Gióng kể, Ngọc Hoàng và cả đình thần chăm chú lắng nghe. Nghe xong, Ngọc Hoàng tỏ vẻ hài lòng, vuốt râu, phán:

– Khanh thật tài giỏi, đã không phụ lòng tin của trăm và lòng yêu mến của muôn dân. Khanh đã lập được công lớn. Trăm chuẩn tâu lời thỉnh nguyện của muôn dân, phong cho Khanh chức Phù Đổng Thiên Vương và cho phép dân Việt hàng năm cứ đến tháng tư lại mở hội nhớ mãi chiến công này.

Dứt lời, Ngọc Hoàng cho mang ngọc tửu, đào tiên ban thưởng Thánh Gióng và truyền chư hầu, chư tiên chuẩn bị lễ hội mừng công.